



Arrest

nr. 238 332 van 9 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KALIN
Hulsbergweg 7A
3520 ZONHOVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2020.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2020 houdende de annulatie van de terechtzittingen vanaf 18 maart 2020 als preventieve maatregel ter vermindering van de verspreiding van COVID 19.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. KALIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 1 mei 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 3 mei 2016.

1.2. Op 10 oktober 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, Z. J., verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van origine Tadzjiek te zijn en het soennitische geloof te belijden. U werd geboren in het dorp Pashmaqala van het district Chemtal, gelegen in de provincie Balkh. U weet niet precies wanneer u geboren bent, maar was ongeveer negentien jaar oud toen u Afghanistan verliet. U bracht quasi uw volledige leven in dit dorp door. U ging er niet naar school, maar hielp uw vader met het kweken van gewassen op jullie eigen gronden en het houden van vee.

In uw regio was de taliban erg actief. Ze preekten in de moskee en riepen de mensen op niet samen te werken met de overheid maar in plaats daarvan jihad te verrichten. Ook uw dorpsoudste en de mollah van de lokale moskee schaarden zich aan de zijde van de taliban. Zo werd iemand die een misdaad gepleegd had, niet overgedragen aan de autoriteiten maar aan de taliban overgeleverd.

Omdat u de taliban beu was en meende dat ze u op een dag zouden dwingen u bij hen aan te sluiten, besloot u in dienst van het Afghaanse nationale leger te gaan. In totaal diende u een jaar en drie à vier maanden in het leger. U werkte gedurende deze periode als hulp van de kok in de basis in Kaga van het district Khogyani, behorende tot de provincie Nangarhar. U kwam alleen buiten de basis om de maaltijden te brengen naar de twaalf naburige controleposten. De voorraden voor het bereiden van deze maaltijden werden door het korps voorzien. U nam nooit deel aan operaties of gevechten.

Telkens de taliban ushr (belastingen) inden bij uw vader, adviseerden ze hem dat u beter zou stoppen met werken voor de overheid en u zich diende aan te sluiten bij de taliban. Uw vader bracht u hiervan een vijftal maanden na uw indiensttreding voor het eerst op de hoogte. Enerzijds was u erg bezorgd hierdoor, maar anderzijds besloot u toch verder te werken omdat u dacht dat u bij het leger veilig zat. Vervolgens bleef dit patroon zich herhalen waarbij uw vader u informeerde van de adviezen van de taliban. Ongeveer een jaar en drie à vier maanden na uw indiensttreding ontving uw vader echter een echte, mondelinge bedreiging van de taliban. Er was een operatie geweest in uw regio en iedereen die samenwerkte met de overheid werd ervan beschuldigd spion te zijn. Uw vader verzocht u onmiddellijk naar Kabul te komen. U gehoorzaamde hem en ging de dag erop naar Kabul. Daar bracht uw vader u op de hoogte en zei u om het land zo snel mogelijk te verlaten.

U verliet hierop Afghanistan in de maand hamal, jawza of saratan van het jaar 1395 (20 maart – 21 juli 2016). Op 1 mei 2016 kwam u aan op het Belgische grondgebied. Vervolgens diende u op 3 mei 2016 uw eerste asielaanvraag in.

U werd door uw raadsman geadviseerd uw familie te contacteren teneinde meer documenten te verkrijgen. U kon hen echter moeilijk bereiken. Wanneer u tenslotte contact kon leggen met T., een mededorpeling en winkelhouder in het districtscentrum, deelde hij u mee dat de taliban opnieuw bij uw familie waren langsgeslagen. Ze hadden de gsm gevonden waarmee u contact had met uw familie en ontdekt dat er Belgische nummers op stonden. Daarom werd uw vader ervan beschuldigd een spion te zijn wat leidde tot zijn dood. Uw moeder, broers en zussen werden door de taliban meegenomen. Hij vertelde u hem niet meer op te bellen maar zei dat hij u zelf zou contacteren. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS (17 augustus 2017) had u T. niet meer kunnen bereiken. Een maand voor u voor de tweede keer gehoord werd op het CGVS (2 januari 2017) werd u opnieuw opgebeld door T.. Hij bevond zich ondertussen ergens op de historische plek Balkh – u weet niet precies waar- maar keerde nog terug naar uw regio om zijn familie te bezoeken alsook om personen te bezoeken die u aanduidde teneinde informatie over uw oom en uw familie te verkrijgen. Zo sprak hij met Haji Qazem, de schaduwdistrictschef van de taliban voor Chemtal. Daarnaast sprak hij ook met uw patronale oom A. R., waarvan u meent dat hij weet wat er met uw familie is gebeurd. Uit angst weigert hij echter tot op heden met u te praten. Ook andere dorpsoudsten weten wat met uw familie gebeurd is, maar u kan T. niet naar hen sturen omdat dit gevaarlijk is. U probeerde dan ook het telefoonnummer van uw patronale oom te pakken te krijgen, zodat u het kan doorgeven aan vrienden van uw oom. Tijdens uw derde persoonlijke onderhoud op 28 augustus 2019 voegde u nog toe dat T. M. ondertussen met uw patronale oom had gesproken, maar dat die vage antwoorden gaf en dat hij u iets zou laten als er meer informatie aan het licht kwam.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw originele legerbadge, een foto, een ontslagbrief, een origineel verzendingsdocument, een originele bankkaart, en een medisch dossier voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS 1, p.2; CGVS 2, p.2 en CGVS 3, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Om te beginnen moet worden vastgesteld dat u sterk uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen aflegde over **het familiale netwerk waarover u beschikt**.

Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat uw vader **twee broers** had (CGVS 1, p.9), wat niet strookt met uw latere verklaringen dat uw vader slechts **één broer** had (CGVS 2, p.4). U ontkende prompt deze verklaring te hebben afgelegd en zegt zelfs dat het niet kan dat u dat hebt gezegd (CGVS 2, p.7,8), wat uiteraard geen afbreuk doet aan de feitelijke vaststellingen. U werd vervolgens de naam J. aangereikt, die u zelf had opgegeven, waarop u aangaf wel een zekere J. te kennen, namelijk de eigenaar van de molen. Deze J. zou een goede relatie hebben gehad met uw patronale oom A. R.: de dochter van J. is getrouwd met Z., de zoon van A. R. (CGVS 2, p.8). Aan deze versie houdt u dan ook vast tijdens uw derde gehoor (CGVS 3, p.6). Het is al weinig aannemelijk dat u een aangetrouwde verwant van de dochter van uw oom zou noemen wanneer u specifiek werd gevraagd naar de broers van uw vader, waarop u ook antwoordde dat er "twee broers" waren (CGVS 1, p.9). Bovendien strookt deze verklaring, zelfs indien er ook maar enig geloof zou kunnen worden gehecht, nog steeds niet met uw eerdere bewering dat uw oom J. opstapte omdat hij altijd ruzie had met A. R. en waarbij u het zelfs mogelijk achtte dat deze oom zich bij de taliban had aangesloten (CGVS 1, p. 9). Verder verklaarde u ook dat uw vader **geen zussen** had (CGVS 1, p.9). Vervolgens komt u hierop terug tijdens het tweede gehoor als u beweert dat uw vader toch **drie zussen** had, die in een ver verleden vertrokken waren met onbekende bestemming na een conflict (CGVS 2, p.5-6). U werd gewezen op deze tegenstrijdigheid maar verwees slechts naar uw psychologische toestand (CGVS 2, p.8), wat niet afdoende is (zie infra). Tijdens uw derde interview had u het dan weer over **twee zussen** van uw vader, die "twee dorpen hoger" dan jullie wonen (CGVS 3, p.7).

Tevens legde u **incoherente verklaringen af over uw maternale ooms**. U verklaarde tijdens het tweede interview dat uw maternale oom M. sinds vier jaar ongeveer vermist is en dat H. in Alizai woont (CGVS 2, p.6 en p.18). Aanvankelijk had u echter verklaard dat uw twee maternale ooms allebei in Alizai verblijven (CGVS 1, p.9). U werd hierop gewezen maar ontkende dit (CGVS 2, p.18). Het blijkt echter duidelijk uit de stukken: u verklaarde tijdens het eerste gehoor uw maternale ooms zo'n vier à vijf keer per jaar te zien toen u nog in Afghanistan verbleef (CGVS 2, p.9). In een poging om deze kwestie op te helderen werd u nogmaals gevraagd naar de broers van uw moeder, en dan geeft u als antwoord dat er **drie maternale ooms zijn**, die allen woonachtig zijn in het dorp Sia Gurk (CGVS 3, p.7). Dat u tijdens drie gehoren steevast een ander antwoord geeft over uw familiesamenstelling is uiteraard niet overtuigend.

De twijfels over het waarheidsgehalte van uw verklaringen worden nog verder aangewakkerd door uw ontwijkende antwoorden wanneer u een foto wordt voorgelegd waar volgens u "vrienden" op staan. U preciseert pas als er wordt gevraagd naar hun namen dat het gaat om K. en om uzelf (CGVS 3, p.14). Deze foto is door M. Z. J. op Facebook gezet, volgens uw verklaringen de zoon van uw oom aan vaderszijde; u noemt hem kortweg Z. (CGVS 3, p.14). Volgens het onderschrift staan op de foto evenwel geen neven van hem maar wel **zijn twee broers A. K. en A. Zo.** De broer van Z. heet N. (CGVS 2, p.7). "A." is volgens u een betekenisloos voorzetsel (CGVS 2, p.11; CGVS 3, p.14). Zo al kan worden geloofd dat uw neef u familiair aanspreekt met "broer", en het niet gewoon om uw broer gaat, moet worden opgemerkt dat u zelf consistent verklaart dat een van uw broers K. heet (CGVS 1, p.10., DVZ, Verklaring DVZ, p.7). Het heeft er dus alle schijn van dat u in Turkije nog vergezeld was van uw broer K., terwijl u op het CGVS beweert dat die vermist is (CGVS 1, p.8). Dat Z. u omschrijft als zijn broer zou niet mogen volgens u, maar hij doet dat toch omdat jullie zo hecht zijn met elkaar (CGVS 3, p.14). Dat valt dan weer moeilijk te verzoenen met de vaststelling dat u hem eerst onvermeld had gelaten toen u werd gevraagd naar overige verwanten in Afghanistan (CGVS 1, p.12) en later zelfs kortweg ontkende überhaupt contact te hebben gehad met Z. voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS 2, p.7). Overigens vergroot u het mysterie nog door in de loop van uw derde interview te verwijzen naar zijn familie met "vele broers, de twee oudere van hen die zijn landbouwers" (CGVS 3, p.15) hoewel u het eerder alleen had over Z. en N. als zonen van uw oom (CGVS 2, p.7).

Een en ander noopt tot de conclusie dat u probeert een goed zicht op uw familie te beletten. Bovenstaande vaststellingen bezoedelen aldus uw algemene geloofwaardigheid. Bovendien mag, gezien uw bewering dat verschillende familieleden momenteel vermist zijn en u er niet in slaagt contact te leggen met andere familieleden om informatie hierover te verkrijgen, verwacht worden dat u het CGVS zicht geeft op het overige netwerk waarover u beschikt, en bij wie u terecht zou kunnen om informatie te verkrijgen. Aangezien u tijdens uw derde gehoor plots verklaard dat u in Kabul een universitair geschoolde neef hebt wonen die als een broer is voor u (CGVS 3, p.14), blijft trouwens de mogelijkheid open dat diverse van uw verwanten zich in werkelijkheid in deze stad hebben gevestigd.

Er werd voorts vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In casu werd vastgesteld dat het zeer pover gesteld is met uw kennis omtrent de regio in het district Chimtal, provincie Balkh, waar u zou hebben gewoond tot u naar het leger ging, iets meer dan een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS 1, p.16).

Om te beginnen overtuigen uw verklaringen over **de omgeving van uw dorp** geenszins. U geeft zelf aan dat u de berg Albors weet zijn (CGVS 3, p.9). Wanneer u wordt gevraagd of er dorpen zijn in de bergen antwoordt u vrijblijvend: "Er zijn plaatsen in de bergen, er zijn plaatsen op de grond." (CGVS 3, p.10). U bevestigt dan wel dat er mensen wonen op de berg Albors, maar als meermaals wordt gevraagd naar welke dorpen daar zijn komt u niet verder dan de naam van uw eigen dorp (CGVS 3, p.10). Het is dus al vreemd dat u geen beter beeld kan schetsen van de directe omgeving van uw Pashma Qala. U vergist zich ook schromelijk als u zegt dat de weg vanuit het districtcentrum voorbij uw dorp verder loopt naar Sar-e Pul (CGVS, p.10). Deze weg loopt inderdaad langs Imam Sahib, maar gaat dan verder naar het district Fayzabad van de provincie Jawzjan, niet naar het district of de provincie Sar-e Pul (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr. 1). Over het dorp Lalizai (Now Shahr Lale Zai), de woonplaats van uw oom A. R., legde ook u incoherente verklaringen af. U situeerde zijn dorp tijdens het eerste gehoor spontaan "twee dorpen hoger" dan uw eigen dorp (CGVS 1, p.9). Toen u gevraagd werd of Lalizai hoger gelegen is dan Pashmaqala, ontweek u herhaaldelijk de vraag (CGVS 2, p.5-6). Toen u ten slotte op uw eerdere verklaringen werd gewezen, probeerde u uw gebrek aan kennis op te vangen door te stellen dat de ligging van Lalizai afhangt van de route die men neemt (CGVS 2, p.11). Dit wijzigt echter geenszins de vaststelling dat u er eerder niet in slaagde de ligging van het zogenaamde dorp van uw oom te specificeren. Het gaat hier nochtans over de dorpen waarvan u zelf zegt dat u er veel tijd doorbracht (CGVS 1, p.11-12). Over de dorpen Shash Paikal en Taimorak (Temorak), beide dicht bij Now Shahr Lale Zai gelegen (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr. 1 en 2), kan u ook alleen zeer vage uitspraken doen (CGVS 3, p.13). Een eindje ten noorden van Pashma Qala en Lalizai, net over de districtsgrens, ligt het dorp Zakzag (Zegzag), en de school aldaar werd gebruikt als kiesbureau in eerdere verkiezingen in Afghanistan (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr. 3). U hebt van dat dorp echter nog nooit gehoord (CGVS 3, p.10). Aangezien dit dorp in de omgeving van Lalizai ligt, wordt u gevraagd om andere dorpen in die richting te noemen. De namen die u geeft kunnen echter niet worden teruggevonden op de kaart, met uitzondering van 'Asiye Gurk' (CGVS 3, p.10), dat mogelijks overeenkomt met Asiyab Gorg, een dorp dat evenwel verder richting districtcentrum ligt (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr. 1).

Over het **menselijke landschap en de toestand in de regio** blijft u al evenzeer op de vlakte. Wanneer u wordt verzocht om de veiligheidssituatie te schetsen, verwijt u de nabijgelegen legerbasis dat ze niets doen om Pashma Qala te helpen als het wordt aangevallen. Gevraagd wat de taliban precies aanvallen in uw dorp, verwijst u naar de regering en het leger, maar op de vraag of die in uw eigen dorp aanwezig zijn, antwoordt u ontkennend: er zijn enkel arbaki, lokale politie, aanwezig. Aangezien u zelf over de arbaki begonnen bent, volgt dan de vraag wie er zoal deel uitmaken van de arbaki in uw dorp. U geeft ten antwoord enkel dat de arbaki eigenlijk werken voor de taliban ook al worden ze betaald door de overheid (CGVS 3, p.11). Uit dergelijke antwoorden blijkt niet echt dat u een goed zicht hebt op de situatie in uw dorp. Om te beginnen wordt de arbaki, die in Pashma Qala voornamelijk bestaat uit Arabs en Hazara's, wel degelijk een grote rol toegeschreven in het bedwingen van de taliban in de tijd dat u daar woonde (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr. 2). Indien zij werkelijk voor de taliban werken, en verder geen politie of leger aanwezig is in Pashma Qala, valt overigens ook niet in te zien waarom de taliban uw dorp zouden aanvallen, zoals u zegt. Verder roepen ook uw **verklaringen over lokale taliban** vraagtekens op. U vermeldde tijdens het tweede gehoor de schaduwdistrictschef haji Qazem, de nummer twee van de taliban in uw regio. Het is merkwaardig dat u deze talib in het eerste gehoor, waarbij herhaaldelijk naar taliban in uw regio werd gepeild (CGVS 1, p.18) niet vermeldde. U verklaarde dat u misschien zijn naam niet herinnerde tijdens het eerste gehoor en verwees naar de hoge druk waaronder u stond (CGVS 2, p.19). Gezien u haji Qazem reeds sinds uw

kindertijd kent (CGVS 2, p.15) en de belangrijke rol die u hem toedicht bij de lokale taliban, waarmee u tenslotte tot op heden problemen mee zou hebben, kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zich hem ook tijdens het eerste gehoor zou herinnerd hebben. Bovendien slaagde u er wel een andere talib te identificeren, namelijk Meraj (CGVS 1, p.18), op wiens naam u dan weer niet kon komen tijdens het tweede gehoor (CGVS 2, p.19). Aan de hand van voorbeelden is u gevraagd om **specifieke incidenten** te noemen in uw beweerde herkomstregio, en dan houdt u het zeer algemeen op vruchteloze aanvallen door de overheid en mislukte drone attacks in de bergen (CGVS 3, p.11). Ook over de incidenten en personen die het CGVS u voorlegt kan u weinig tot niets vertellen. Dat een talibanleider die rekruten probeerde te werven is opgepakt in Arab Mazari (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr. 4), een dorp dat volgens u nochtans "100%" dichtbij Pashma Qala is, lijkt u niet te weten: u houdt het op een "misschien" (CGVS 3, p.15). Hier moet toch in herinnering gebracht worden dat u beweert voor het leven als soldaat te hebben gekozen omdat u zelf vreesde door de taliban te worden gerekruteerd. De naam van deze talibanleider, Mubarak, herkende u eerder ook helemaal niet (CGVS 3, p.11). Als u duidelijk wordt gemaakt dat het gaat om een nom de guerre, meent u zich plots toch te herinneren dat Mubarak het hoofd is van de strijdkrachten in uw regio (CGVS 3, p.11), een vreemde gang van zaken. Hoewel u opnieuw "100%" stellig bent dat u zou horen over gevechten of incidenten in uw omgeving daar (CGVS 3, p.15) kan u ook niets vertellen over de bomaanslag op de arbaki's in Alizai dorp (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr. 5). U weigert zelfs te geloven dat er een aanslag op hen gepleegd zou worden, aangezien de arbaki handlangers zijn van de taliban (CGVS 3, p.12,15).

Hoewel volgens u al zolang u kan herinneren papaver wordt geteeld in de regio, hebt u geen idee van hoeveel dat opbrengt (CGVS 3, p.12), wat toch vreemd is voor iemand die zelf op het veld werkte en jarenlang daar heeft gewoond, ook al verbouwde die zelf niet dat gewas. Overigens blijkt uit verschillende bronnen dat het district Chimal na 2007 jarenlang werd beschouwd als zijnde papavervrij, en dat pas in de jaren voor uw vertrek opnieuw meer papavervelden verschenen (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr. 6,7). Het komt trouwens ook ingestudeerd over dat u precies kan zeggen op welke dag en maand gewassen worden gezaaid en geoogst (CGVS 1, p.14) terwijl u elders toegeeft niet goed vertrouwd te zijn met de Afghaanse kalender (CGVS 1, p.5) en verkeerdelijk lijkt denken dat hamal de tweede maand is van de Afghaanse kalender (CGVS 1, p.3). Bij registratie in België kon u trouwens nog aangeven dat u was geboren op 15/12/1374 in de Afghaanse kalender (= 05 maart 1996), terwijl u op het CGVS zegt niet te weten wat uw geboortedatum is (CGVS 1, p.5), iets wat u aan de kant schuift door te stellen dat u altijd dezelfde leeftijd hebt opgegeven (CGVS 3, p.4). Het CGVS ziet niet in op welke manier een geboortedatum in de Afghaanse kalender zou worden genoteerd indien u die niet zelf hebt aangereikt. **Dergelijke inconsistenties doen uitschijnen dat u ook over het aangemeten profiel geen klare wijn schenkt.**

De door u aangehaalde verschoningsgronden voor al deze lacunes en tegenstrijdigheden kunnen niet aanvaard worden. Aangaande de ontslagbrief van het Psychiatrisch Ziekenhuis Asster: deze geeft slechts aan dat u van 22 maart 2017 tot 6 april 2017 vrijwillig gehospitaliseerd werd, waarna u ook ontslaan werd. U diende dit document in teneinde, indien u een vergissing zou maken tijdens het gehoor of indien er een misverstand zou zijn, aan te tonen dat psychologische problemen aan de grondslag lagen. In deze ontslagbrief wordt echter geen melding gemaakt van geheugenproblemen zodat niet is aangetoond dat u niet in staat zou zijn geweest een coherent relaas weer te geven en uw psychologische problemen niet kunnen worden weerhouden als verklaring voor de vele tegenstrijdigheden en incoherenties die in uw opeenvolgende verklaringen zullen worden vastgesteld. Het document stelt immers dat uw bewustzijn normaal was, en u geen wanen of hallucinaties had. Bovendien kan dergelijk document geen bewijs leveren voor de waarachtigheid van de door u ingeroepen asielmotieven. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt; zoals ook in het document zelf werd opgetekend. Er moet ook worden vastgesteld dat u slechts twee à drie keer naar een psycholoog ging. Op het moment van zowel uw eerste als uw tweede gehoor was u niet langer in behandeling. U besloot deze behandeling zelf stop te zetten.

Aan het begin van uw derde persoonlijk onderhoud verwees u naar problemen met uw mentale gezondheid en een hospitalisatie ten gevolge van een bloeding in uw hersenen, die u staaft met een medisch dossier. U verklaart nauwelijks te herinneren wat u hebt gezegd tijdens vorige interviews en wijt eventuele tegenstrijdigheden aan deze omstandigheden (CGVS 3, p.2,3). U verwijst ook naar dit incident als u wordt gevraagd naar een aan het licht gekomen tegenstrijdigheid over uw geboortedatum (CGVS 3, p.4). Het valt evenwel niet in te zien hoe de geheugenproblemen waarvan u spreekt, en die dateren van na uw ziekenhuisopname in 2018, een impact konden hebben op uw verklaringen tijdens de twee gehoren in 2017. Bovendien moet nogmaals worden vastgesteld dat uit medisch dossier van 2018 op geen enkele manier blijkt dat er bij u geheugenproblemen zijn vastgesteld die uw functioneren aantasten, zodat opnieuw niet is aangetoond dat u niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen tijdens uw derde gehoor.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische (psychologische) redenen, dient te wenden tot de daartoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag van machtiging tot verblijf, gericht aan de Minister of zijn gemachtigde, op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Het CGVS wenst ook op te merken dat u geen enkel document hebt neergelegd dat zou ondersteunen dat u werkelijk uit Chimtal district afkomstig bent. Op uw legerbadge staat geen herkomst of woonplaats, en de enveloppe waarmee documenten naar u werden verstuurd verwijzen weliswaar naar het district Chemtal, maar bevatten tevens de postcode (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr. 8) en naam van de provinciehoofdstad, Mazar-e Sharif, waar u zegt geboren te zijn (CGVS 1, p.5).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Chimtal gelegen in de provincie Balkh. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Chemtal heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan en nog steeds zouden voordoen, namelijk dat uw vader zou gedood zijn door de taliban en uw moeder, broers en zussen door hen werden ontvoerd. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Ten overvloede wenst het CGVS er op te wijzen dat uw verklaringen over de reactie op de door u beweerde gebeurtenissen dusdanig uiteenliep tijdens uw eerste twee gehoren, dat deze op zich reeds niet aannemelijk genoemd konden worden. U verklaarde tijdens het eerste gehoor dat u de dreiging van de taliban niet serieus nam en zei tegen uw vader dat hij zich geen zorgen moest maken (CGVS 1, p.26). Dit staat al haaks op de reden die u gaf om het leger te vervoegen (CGVS 1, p.16; CGVS 2, p.19) en bovendien zei u op de hoogte te zijn van incidenten waarbij mensen die werkten voor de autoriteiten problemen kregen met de taliban (CGVS 1, p.26; CGVS 2, p.20). Daarnaast moet worden aangestipt dat volgens uw eigen verklaringen de taliban in uw dorp de plak zwaaien: zij kiezen de dorpsouderen, oefenen de rechterlijke macht uit en worden door de mollah van de moskee geruggesteund (CGVS 1, p.19). Gezien de door u geschetste context is het dus weinig plausibel dat deze informatie u niet ongerust zou maken. Aanvankelijk zei u dat uw gsm gedurende maar liefst vier maanden uitgeschakeld bleef en pas daags voor uw vertrek pas weer werd opgezet (CGVS 1, p.27). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u dan weer tot aan de eigenlijke bedreiging aan uw adres contact te hebben onderhouden met uw vader. Dit contact was alleen onderbroken wanneer er geen ontvangst was of omwille van de algemene veiligheidssituatie (CGVS 2, p.23). Wanneer u met uw voorgaande verklaringen geconfronteerd werd, verklaarde u dat uw telefoon alleen uitgeschakeld was tijdens uw drie maand durende training. Dit kan echter geenszins bovenvermelde tegenstrijdigheid opheffen gezien u verklaarde bij aanvang van uw job bij het leger uw training te hebben gevolgd (CGVS 1, p.16) en uw vader pas een vijftal maanden na uw indiensttreding vertelde over de zogenaamde adviesbezoeken van de taliban. Merkwaardig genoeg maakte u tijdens het tweede interview niet alleen voor het eerst gewag van het bestaan van een dreigbrief maar kon u deze eveneens in de tijd situeren en bevestigen u op dat moment reeds in het leger diende (CGVS 2, p.19). Toen u naar de inhoud van deze brief gevraagd werd, ontkende u plots dat uw vader dergelijke brief zou hebben ontvangen maar beweerde u dat u een mondelinge boodschap had bedoeld (CGVS 2, p.20). Het is evenwel reeds op zichzelf weinig

aannemelijk dat u een mondelinge boodschap zou omschrijven als een dreigbrief, temeer daar u op de hoogte blijkt van het bestaan en de ernst van talibandreigbrieven (CGVS 2, p.21). Ook over wat er zou zijn gebeurd met uw familie na uw vertrek legde u geen eenduidige verklaringen af. Tijdens het tweede interview beweerde u niet te weten hoe uw vader was gestorven (CGVS 2, p.15), terwijl u in de loop van het eerste gehoor nog tweemaal vermeldde dat uw vader was doodgeschoten door de taliban (CGVS 1, p.8,26). Dit alles zou u gehoord hebben van T. (ook wel T. M.) en Ak.. Aanvankelijk verklaarde u dat u belde naar Ak. om te vragen wat er aan de hand was en dat hij u op de hoogte bracht van hetgeen zich had afgespeeld (CGVS 1, p.8). Even later lijkt u uw verklaringen te wijzigen als u zegt dat T. M., en alleen hij, u vertelde wat er gebeurde (CGVS 1, p.24). Pas nadat u wordt geconfronteerd met uw uitspraak dat alleen T. M. hierover sprak met u terwijl u het eerder had over Ak., zegt u plots dat T. de zoon van Ak. is, en dat u persoonlijk bevriend bent met T., niet met Ak. (CGVS 1, p.25). T. M. zou de enige zijn in Afghanistan met wie u nog contact hebt en ondanks het gegeven dat hij de regio eerder ontvluchtte, keert hij op uw instructies nog af en toe terug om onderzoek te doen naar uw familie (CGVS 2, p.12). Ook deze verklaringen raken kant noch wal: zo zegt u enerzijdes dat u T. alleen naar A. R. kan sturen omdat contact met andere ouderen te gevaarlijk is (CGVS 2, p.14 – 15). Toch deinsde u er dan niet voor terug T. naar de schaduwdistrictschef van de taliban te sturen (CGVS 2, p.16). Het CGVS ziet overigens niet in waarom u geen contact nam met uw beweerde neef en mogelijke broer Z. (CGVS 3, p.14). Voordien was u met hem bevriend op facebook, zoals blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.9) en u beweerde gebruik te maken van Facebook tijdens uw zoektocht naar informatie over uw familie (CGVS 2, p.7,12-13). Dit onderstreept nogmaals dat uw verklaringen over uw contactpersonen in Afghanistan allerm minst aannemelijk zijn. U zou ook een tracing-procedure hebben opgestart bij het Rode Kruis om uw familie terug te vinden, maar hoewel u daartoe werd uitgenodigd hebt u daarvan geen enkel document voorgelegd (CGVS 3, p.6,17).

De documenten die u wel hebt neergelegd ter staving van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande appreciatie niet omvormen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielerelaas te herstellen. Bovendien moet binnen de Afgaanse context verwezen worden naar de hoge mate van corruptie in dat land. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat alle mogelijke documenten kunnen en worden nagemaakt. Ook alle mogelijke documenten worden frauduleus aangemaakt. Dit geldt voor zowel documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van personen of instituten anders dan de staat. Het verzendingsdocument is slechts een indicatie van uw identiteit. Uw legerbadge, de foto en uw bankkaart zijn slechts een indicatie van uw hoedanigheid als hulpje van de kok bij het nationale leger.

Hoewel uw profiel als soldaat niet in twijfel wordt getrokken in deze beslissing, moet worden opgemerkt dat het profiel van militair op zich niet volstaat om als vluchteling erkend te worden. Het CGVS moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk. U heeft echter zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan uw beroep als soldaat verbonden incidenten aangehaald. Bovendien nam u zelf nooit deel aan een militaire operatie.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker

afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is ((zie het het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afgaanse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

U werd daarom tijdens elk persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS (op 18 augustus 2017, 02 januari 2018, en 28 augustus 2019) uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het derde persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er ernstige gronden waren tot twijfel over diverse aspecten van uw verklaringen. Het is duidelijk gemaakt dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België en op uw levensomstandigheden. U bleef volharden in uw herkomst en blijft achter uw verklaringen staan, ook al zijn deze verward (CGVS 3, p.16).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België, en over het familiale netwerk waarover u kan beschikken in Afghanistan. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielerlaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. X). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in

die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel, alsook van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn verklaringen aangaande zijn familiaal netwerk, zijn herkomst en zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig zijn.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Per aangetekend schrijven van 2 juli 2020 bezorgt verzoeker de Raad nog een aanvullende nota waarin wordt toegelicht waar zijn familieleden momenteel verblijven.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker verklaart de taliban te vrezen omwille van zijn werkzaamheden bij het Afghaanse leger. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij geen geloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot zijn familiaal netwerk en bovendien geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen als zou hij afkomstig zijn uit het dorp Pashmaqala, district

Chemtal in de provincie Balkh. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) hij sterk uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen aflegt over het familiaal netwerk waarover hij beschikt, vermits (1) hij inconsistente verklaringen aflegt over het aantal broers en zussen die zijn vader zou hebben gehad, (2) verzoeker tevens incoherente verklaringen aflegt aangaande zijn maternale ooms, (3) verzoeker ontwijkende antwoorden geeft aangaande een foto waar volgens hem "vrienden" op staan en die er evenwel op wijst dat verzoeker in Turkije nog vergezeld was van zijn broer K. en (4) van verzoeker redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij informatie kan vergaren aangaande zijn vermiste familieleden, te meer daar hij verklaart dat er in Kabul een universitair geschoolde neef woont hetgeen overigens zou kunnen impliceren dat diverse verwanten zich in werkelijkheid in de stad hebben gevestigd; (ii) verzoekers kennis omtrent de regio in het district Chimtal in de provincie Balkh zeer pover is nu (1) zijn verklaringen omtrent de omgeving van zijn dorp geenszins kunnen overtuigen, (2) verzoekers verklaringen aangaande de veiligheidssituatie, de lokale taliban en specifieke incidenten en personen erg oppervlakkig en ontwijkend zijn, (3) verzoekers verklaringen aangaande de papaverteelt in zijn regio niet geheel stroken met de objectieve landeninformatie en bovendien ingestudeerd overkomen en (4) verzoeker geen enkel document voorlegt dat zijn herkomst uit het district Chimtal kan ondersteunen; (iii) de door verzoeker aangehaalde verschoningsgronden voor alle lacunes en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, meer bepaald zijn mentale gezondheid en hospitalisatie, niet kunnen worden aanvaard, zoals wordt toegelicht en hoe dan ook moet worden opgemerkt dat verzoeker zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van (psycho-)medische redenen moet wenden tot de daartoe geëigende procedure; (iv) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde afkomst uit het district Chimtal in de provincie Balkh, evenmin geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is, doch ten overvloede kan worden opgemerkt dat verzoekers verklaringen over de reactie op de door hem beweerde gebeurtenissen, de precieze bedreigingen, het contact met zijn vader in het kader van deze bedreigingen, het lot van zijn familie na zijn vertrek uit Afghanistan en zijn verklaringen aangaande zijn contactpersonen in Afghanistan dusdanig uiteenlopen dat zij op zich niet aannemelijk zijn; (v) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht en (vi) hoewel verzoekers profiel als soldaat op zich niet in twijfel wordt getrokken, het profiel van militair op zich niet volstaat om hem te erkennen als vluchteling en verzoeker er niet *in concreto* in slaagt om aan te tonen dat hij concrete, persoonlijke, geloofwaardige en ernstige problemen heeft gekend omwille van zijn beroep als soldaat, te meer daar hij zelf nooit deelnam aan een militaire operatie.

2.3.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de

verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt daadwerkelijk afkomstig te zijn het dorp Pashmaqala, district Chemtal in de provincie Balkh, noch geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn familiaal netwerk in Afghanistan en dat hij derhalve door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen, het onmogelijk heeft gemaakt om een correct zicht te krijgen op zijn herkomst en netwerk in Afghanistan en dus op zijn eventuele nood aan bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het herhalen van één versie van de tegenstrijdige verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.2.4.1. Vooreerst merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden op dat verzoeker inconsistente en tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande het familiaal netwerk waarover hij beschikt.

Met betrekking tot de familieleden langs vaderszijde wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt als volgt:

*“Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat uw vader **twee broers** had (CGVS 1, p.9), wat niet strookt met uw latere verklaringen dat uw vader slechts **één broer** had (CGVS 2, p.4). U ontkende prompt deze verklaring te hebben afgelegd en zegt zelfs dat het niet kan dat u dat hebt gezegd (CGVS 2, p.7,8), wat uiteraard geen afbreuk doet aan de feitelijke vaststellingen. U werd vervolgens de naam J. aangereikt, die u zelf had opgegeven, waarop u aangaf wel een zekere J. te kennen, namelijk de eigenaar van de molen. Deze J. zou een goede relatie hebben gehad met uw patronale oom A. R.: de dochter van J. is getrouwd met Z., de zoon van A. R. (CGVS 2, p.8). Aan deze versie houdt u dan ook vast tijdens uw derde gehoor (CGVS 3, p.6). Het is al weinig aannemelijk dat u een aangetrouwde verwant van de dochter van uw oom zou noemen wanneer u specifiek werd gevraagd naar de broers van uw vader, waarop u ook antwoordde dat er “twee broers” waren (CGVS 1, p.9). Bovendien strookt deze verklaring, zelfs indien er ook maar enig geloof zou kunnen worden gehecht, nog steeds niet met uw eerdere bewering dat uw oom J. opstapte omdat hij altijd ruzie had met A. R. en waarbij u het zelfs mogelijk achtte dat deze oom zich bij de taliban had aangesloten (CGVS 1, p. 9). Verder verklaarde u ook dat uw vader **geen zussen** had (CGVS 1, p.9). Vervolgens komt u hierop terug tijdens het tweede gehoor als u beweert dat uw vader toch **drie zussen** had, die in een ver verleden vertrokken waren met onbekende bestemming na een conflict (CGVS 2, p.5-6). U werd gewezen op deze tegenstrijdigheid maar verwees slechts naar uw psychologische toestand (CGVS 2, p.8), wat niet afdoende is (zie infra). Tijdens uw derde interview had u het dan weer over **twee zussen** van uw vader, die “twee dorpen hoger” dan jullie wonen (CGVS 3, p.7).”*

Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat zijn vader maar één broer had, meer bepaald A. R. en dat J. en zijn oom A. R. een goede relatie hadden omdat de zoon van zijn oom A. R. getrouwd was met de dochter van J.. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het louter herhalen van de door hem afgelegde verklaringen gedurende het tweede en derde persoonlijk onderhoud. De Raad benadrukt in dit verband dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere (tijdens het eerste persoonlijk onderhoud) afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken.

Verder wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen als volgt:

*“Tevens legde u **incoherente verklaringen af over uw maternale ooms**. U verklaarde tijdens het tweede interview dat uw maternale oom M. sinds vier jaar ongeveer vermist is en dat H. in Alizai woont (CGVS 2, p.6 en p.18). Aanvankelijk had u echter verklaard dat uw twee maternale ooms allebei in Alizai verblijven (CGVS 1, p.9). U werd hierop gewezen maar ontkende dit (CGVS 2, p.18). Het blijkt echter duidelijk uit de stukken: u verklaarde tijdens het eerste gehoor uw maternale ooms zo’n vier à vijf keer per jaar te zien toen u nog in Afghanistan verbleef (CGVS 2, p.9). In een poging om deze kwestie op te helderen werd u nogmaals gevraagd naar de broers van uw moeder, en dan geeft u als antwoord dat er **drie maternale ooms zijn**, die allen woonachtig zijn in het dorp Sia Gurk (CGVS 3, p.7). Dat u tijdens drie gehoren steevast een ander antwoord geeft over uw familiesamenstelling is uiteraard niet overtuigend.”*

Met de argumentatie dat hij inderdaad drie maternale ooms heeft, H., M. en A. H. en dat zij allen verblijven in het dorp Sia Gurk en tot de taliban behoren, maar dat hij dit slechts in het laatste persoonlijk onderhoud durfde toegeven omdat hij schrik had dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem niet zou geloven, slaagt hij er allerminst in te overtuigen. De Raad benadrukt dat een verzoeker om internationale bescherming de plicht heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en dat van hem redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de asieliinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Het is aan de verzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asieliinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asieliinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook

die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Waar verzoeker in het verzoekschrift opmerkt dat hij schrik had dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem niet zou geloven, dient nog te worden opgemerkt dat de behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en verzoeker bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud hier overigens wordt op gewezen. Bovendien kan “vrees” geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent zijn afkomst of asielrelaas te debiteren. Verzoeker verduidelijkt voorts niet waarom hij zijn familiaal netwerk bij aanvang van zijn asielprocedure niet kenbaar durfde maken, noch waarom hij tijdens het derde persoonlijk onderhoud plots wel het reële aantal maternale ooms durft aangeven. Dat hij in het verzoekschrift bovendien nog toevoegt dat zij bij de taliban waren, hetgeen hij nooit eerder tijdens zijn persoonlijke onderhoud naar voor heeft geschoven, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Tevens overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden als volgt:

“De twijfels over het waarheidsgehalte van uw verklaringen worden nog verder aangewakkerd door uw ontwijkende antwoorden wanneer u een foto wordt voorgelegd waar volgens u “vrienden” op staan. U preciseert pas als er wordt gevraagd naar hun namen dat het gaat om K. en om uzelf (CGVS 3, p.14). Deze foto is door M. Z. J. op Facebook gezet, volgens uw verklaringen de zoon van uw oom aan vaderszijde; u noemt hem kortweg Z. (CGVS 3, p.14). Volgens het onderschrift staan op de foto evenwel geen neven van hem maar wel zijn twee broers A. K. en A. Zo.. De broer van Z. heet N. (CGVS 2, p.7). “A.” is volgens u een betekenisloos voorzetsel (CGVS 2, p.11; CGVS 3, p.14). Zo al kan worden geloofd dat uw neef u familiair aanspreekt met “broer”, en het niet gewoon om uw broer gaat, moet worden opgemerkt dat u zelf consistent verklaart dat een van uw broers K. heet (CGVS 1, p.10., DVZ, Verklaring DVZ, p.7). Het heeft er dus alle schijn van dat u in Turkije nog vergezeld was van uw broer K., terwijl u op het CGVS beweert dat die vermist is (CGVS 1, p.8). Dat Z. u omschrijft als zijn broer zou niet mogen volgens u, maar hij doet dat toch omdat jullie zo hecht zijn met elkaar (CGVS 3, p.14). Dat valt dan weer moeilijk te verzoenen met de vaststelling dat u hem eerst onvermeld had gelaten toen u werd gevraagd naar overige verwanten in Afghanistan (CGVS 1, p.12) en later zelfs kortweg ontkende überhaupt contact te hebben gehad met Z. voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS 2, p.7). Overigens vergroot u het mysterie nog door in de loop van uw derde interview te verwijzen naar zijn familie met “vele broers, de twee oudere van hen die zijn landbouwers” (CGVS 3, p.15) hoewel u het eerder alleen had over Z. en N. als zonen van uw oom (CGVS 2, p.7).”

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat de foto een vriend K. en hemzelf afbeeldt, doch het niet over zijn broer K. gaat omdat deze door de taliban is meegenomen en hij voorts betoogt dat het in de Afghaanse gemeenschap gebruikelijk is om het woord “broer” ook ten aanzien van neven of zelfs vrienden te gebruiken, merkt de Raad op dat hij zich in wezen beperkt tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het uiten van blote beweringen die hij op geen enkele wijze staft, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag te tornen aan hoger aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissing. Overigens dient erop gewezen dat verzoeker tot op heden nalaat om een document van de dienst tracing van het Rode Kruis voor te leggen, hoewel hij aangeeft dat hij hierop beroep heeft gedaan teneinde zijn familie te vinden, hetgeen het vermoeden versterkt dat hij geen zicht wil bieden op zijn werkelijk familiaal netwerk.

Waar verzoeker nog vervolgt dat zijn oom A. R. verschillende zonen heeft, waaronder Z. en N. maar dat de verschillende zonen in ruzie leven en hijzelf een goede relatie heeft met Z. en N. en hij deze zonen bijgevolg als “de zonen van zijn oom” beschouwt en het niet tegenstrijdig is dat hij op één moment heeft verklaard dat zijn oom twee zonen heeft en op een ander ogenblik dat hij meerdere zonen had, merkt de Raad op dat de argumentatie in het verzoekschrift geenszins zijn incoherente verklaringen aangaande zijn familieleden in Afghanistan kan verklaren of verschonen. Er dient immers op gewezen dat verzoeker wel degelijk inconsistente verklaringen aflegde met betrekking tot zijn familieleden die hij heeft in Afghanistan. Immers, daar waar verzoeker tijdens het eerste persoonlijk onderhoud d.d. 18 augustus 2017 behoudens zijn twee paternale ooms en twee maternale ooms, zijn vermiste broers en zussen, uitdrukkelijk verklaarde dat hij geen andere familieleden meer had in Afghanistan (administratief dossier, stuk 18, p. 9 en 12), maakt hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud d.d. 2 januari 2018 plots melding van twee neven, Z. en N., wanneer hem gevraagd wordt of zijn ooms of tantes volwassen zonen hebben (zonen van A. R.) (administratief dossier, stuk 14, p. 7). Dat hij dan tijdens het derde persoonlijk onderhoud nog eens zijn verklaringen bijstelt als zou zijn oom A. R. verschillende kinderen hebben, waarvan Z. en N. de oudste zijn (administratief dossier, stuk 6, p. 15) ondermijnt dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Aangezien verzoeker gevraagd werd naar al zijn familieleden (en tijdens het tweede persoonlijk onderhoud naar al zijn neven), kan hij geenszins

voorhouden dat het feit dat hij een goede relatie had met Z. en N. en niet met de andere zonen van A. R. hem ertoe bewoog om enkel deze zonen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud te vermelden.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing geconsidereerd als volgt:

“Een en ander noopt tot de conclusie dat u probeert een goed zicht op uw familie te beletten. Bovenstaande vaststellingen bezoedelen aldus uw algemene geloofwaardigheid. Bovendien mag, gezien uw bewering dat verschillende familieleden momenteel vermist zijn en u er niet in slaagt contact te leggen met andere familieleden om informatie hierover te verkrijgen, verwacht worden dat u het CGVS zicht geeft op het overige netwerk waarover u beschikt, en bij wie u terecht zou kunnen om informatie te verkrijgen. Aangezien u tijdens uw derde gehoor plots verklaard dat u in Kabul een universitair geschoolde neef hebt wonen die als een broer is voor u (CGVS 3, p.14), blijft trouwens de mogelijkheid open dat diverse van uw verwanten zich in werkelijkheid in deze stad hebben gevestigd.”

In zoverre verzoeker nog benadrukt dat hij geen contact meer heeft met zijn neef in Kabul, dient te worden opgemerkt dat verzoeker, mede gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen aangaande zijn familiaal netwerk in Afghanistan, er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij voldoende inspanningen heeft ondernomen om recente informatie aangaande het lot van zijn familieleden en zijn problemen te vergaren en de nodige bewijsstukken hiervan te bekomen, terwijl van een verzoeker om internationale bescherming nochtans redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen.

Zo verzoeker in dit verband nog lijkt te betogen dat hij er geen baat bij heeft om zijn werkelijk familiaal netwerk te verhullen, dient erop gewezen dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming de asielinstanties wel degelijk kan misleiden door het afleggen van leugenachtige verklaringen teneinde alsnog internationale bescherming te bekomen. Verzoekers bewering dat hij niet inziet waarom hij bepaalde zaken anders zou hebben voorgesteld omdat hij dan ook niet zou hebben vermeld dat één van zijn neven in Kabul verblijft, valt dan ook geenszins te rijmen met de voorgaande vaststellingen waaruit blijkt dat verzoeker op verschillende punten ongeloofwaardige en zelfs incoherente verklaringen heeft afgelegd betreffende zijn familiaal netwerk.

2.3.2.4.2. Daarnaast merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden op dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde herkomst uit het district Chimtal in de Afghaanse provincie Balkh. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (1) zijn verklaringen omtrent de omgeving van zijn dorp geenszins kunnen overtuigen daar zij vaag en soms zelfs foutief zijn, (2) verzoeker aangaande de veiligheidssituatie, de door hem zelf aangehaalde arbaki, de lokale taliban en specifieke incidenten en personen erg oppervlakkige en ontwijkende verklaringen aflegt, (3) verzoekers verklaringen aangaande de papaverteelt in zijn regio niet geheel stroken met de objectieve landeninformatie en bovendien ingestudeerd overkomen omdat hij kan aangeven op welke dag en maand gewassen worden gezaaid en geoogst, terwijl hij elders toegeeft niet goed vertrouwd te zijn met de Afghaanse kalender en (4) verzoeker geen enkel document voorlegt dat zijn herkomst uit het district Chimtal kan ondersteunen, nu de legerbadge geen woonplaats of plaats van herkomst vermeldt en de enveloppe weliswaar verwijzen naar het district Chemtal, maar tevens de postcode bevatten en de naam van Mazar-e-Sharif.

Verzoeker hekelt in dit verband vooreerst dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn ongeschoold profiel. De Raad wijst erop dat, en dit los van de vraag of een verzoeker om internationale bescherming al dan niet analfabeet is, dat van een verzoeker om internationale bescherming die beweert afkomstig te zijn van een bepaalde stad, regio en land, mag worden verwacht worden dat hij kan antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent zijn directe leefomgeving en de regio waarin hij quasi heel zijn leven beweert te hebben gewoond, alsmede dat hij een aantal basiszaken kent en dat hij een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan situeren. Het is immers niet omdat men analfabeet is, dat men verstoken is van iedere kennis en gezond verstand. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker probleemloos diverse documenten ondertekende met een eigen handtekening (bijlage 26, vragenlijst, ontvangstbewijs kopie van de vragenlijst, de bevestiging dat hij de tolk begrijpt, de verklaring die de Belgische autoriteiten de toelating geeft inlichtingen in te winnen, verklaring woonplaatskeuze en ontvangstbewijs), hetgeen zijn bewering dat hij analfabeet zou zijn op ernstige wijze relativeert.

Waar verzoeker vervolgens wijst op een reeks elementen die hij volgens hem wél correct kon weergeven betreffende zijn beweerde dorp en regio van herkomst, dient erop gewezen dat het loutere feit dat verzoeker een aantal elementen correct kon weergeven op zich geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende datgene waaruit het beperkte en

lacuneuze karakter van verzoekers kennis blijkt. Het louter herhalen van een aantal verklaringen is op zich geen dienstig verweer tegen deze vaststellingen. De lacunes in verzoekers kennis zijn van een dermate zwaarwichtige aard dat ze niet kunnen worden ongedaan gemaakt door de kennis die hij wel op een correcte wijze weergaf.

Aangaande zijn kennis over de papaverteelt hekelt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er een tegenstrijdige redenering op nahoudt, vermits deze enerzijds aanvoert dat verzoeker niet voldoende informatie kan geven doch anderzijds voorhoudt dat de door hem aangegeven informatie een ingestudeerd karakter vertoont. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat verzoeker uitgaat van een foutieve lezing van de bestreden beslissing. Er wordt immers terecht opgemerkt dat verzoekers verklaringen als zou de papaverteelt *“altijd daar”* zijn geweest in zijn dorp (administratief dossier, stuk 6, p. 12) niet overeenstemt met de objectieve landeninformatie waaruit blijkt dat het district Chintal na 2007 jarenlang als papavervrij werd beschouwd en pas in de jaren voor zijn vertrek opnieuw meer papavervelden verschenen (administratief dossier, map ‘Landeninformatie’). Daarnaast merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog pertinent op dat het niet aannemelijk is dat verzoeker enerzijds aangeeft dat hij niet goed vertrouwd is met de Afghaanse kalender (administratief dossier, stuk 18, p. 5), doch wel de precieze maanden kan weergeven waarin gewassen worden gezaaid en geoogst (administratief dossier, stuk 8, p. 14), hetgeen wel degelijk duidt op het ingestudeerd karakter van zijn verklaringen hieromtrent.

2.3.2.4.3. De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Vooreerst wordt op goede gronden opgemerkt dat verzoeker geen enkel document voorlegt waaruit zijn herkomst uit het district Chintal in de provincie Balkh kan blijken: *“(…) Op uw legerbadge staat geen herkomst of woonplaats, en de enveloppe waarmee documenten naar u werden verstuurd verwijzen weliswaar naar het district Chemtal, maar bevatten tevens de postcode (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr. 8) en naam van de provinciehoofdstad, Mazar-e Sharif, waar u zegt geboren te zijn (CGVS 1, p.5).”*

Het feit dat zijn taskara bij het Afghaanse leger zou zijn achtergebleven en dit pas terug verkregen kan worden wanneer hij zijn legerdienst heeft voltooid, *quod non*, vermag geen afbreuk te doen aan de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat, zo verzoeker daadwerkelijk zo goed als zijn hele leven in het district Chintal zou hebben verbleven, hij geen enkel ander document kan voorleggen ter staving van zijn herkomst.

In zoverre verzoeker betoogt dat op zijn legerbadge zijn identiteit, zijn lengte en zijn gewicht wordt vermeld, dient te worden opgemerkt dat deze gegevens op zich niet worden betwist, doch wel dat hij afkomstig zou zijn van het district Chintal in de provincie Balkh, hetwelk allerm minst kan blijken uit de door hem voorgelegde legerbadge.

Dat de enveloppe vanuit Mazar-e-Sharif diende te vertrekken omdat er in zijn dorp geen post is, betreft een blote bewering die verzoeker op geen enkele wijze staft. Hoe dan ook merkt de Raad op dat de enveloppe hooguit kan aantonen dat verzoeker post ontvangt uit een bepaalde streek uit Afghanistan, hetwelk evenwel niet zijn herkomst uit het district Chintal in de provincie Balkh vermag aan te tonen. De vaststelling dat deze enveloppe werd verstuurd van voor zijn eerste persoonlijk onderhoud kan geen afbreuk doen aan voormelde vaststellingen.

Aangaande de door verzoeker voorgelegde medische stukken, die hij voorlegt ter verschoning van de lacunes en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, wordt in de bestreden beslissing uitvoerig en pertinent overwogen als volgt:

“De door u aangehaalde verschoningsgronden voor al deze lacunes en tegenstrijdigheden kunnen niet aanvaard worden. Aangaande de ontslagbrief van het Psychiatrisch Ziekenhuis Asster: deze geeft slechts aan dat u van 22 maart 2017 tot 6 april 2017 vrijwillig gehospitaliseerd werd, waarna u ook ontslaan werd. U diende dit document in teneinde, indien u een vergissing zou maken tijdens het gehoor of indien er een misverstand zou zijn, aan te tonen dat psychologische problemen aan de grondslag lagen. In deze ontslagbrief wordt echter geen melding gemaakt van geheugenproblemen zodat niet is aangetoond dat u niet in staat zou zijn geweest een coherent relaas weer te geven en uw psychologische problemen niet kunnen worden weerhouden als verklaring voor de vele tegenstrijdigheden en incoherenties die in uw opeenvolgende verklaringen zullen worden vastgesteld. Het document stelt immers dat uw bewustzijn normaal was, en u geen wanen of hallucinaties had. Bovendien kan dergelijk document geen bewijs leveren voor de waarachtigheid van de door u ingeroepen asielmotieven. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale

gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt; zoals ook in het document zelf werd opgetekend. Er moet ook worden vastgesteld dat u slechts twee à drie keer naar een psycholoog ging. Op het moment van zowel uw eerste als uw tweede gehoor was u niet langer in behandeling. U besloot deze behandeling zelf stop te zetten.

Aan het begin van uw derde persoonlijk onderhoud verwees u naar problemen met uw mentale gezondheid en een hospitalisatie ten gevolge van een bloeding in uw hersenen, die u staaft met een medisch dossier. U verklaart nauwelijks te herinneren wat u hebt gezegd tijdens vorige interviews en wijt eventuele tegenstrijdigheden aan deze omstandigheden (CGVS 3, p.2,3). U verwijst ook naar dit incident als u wordt gevraagd naar een aan het licht gekomen tegenstrijdigheid over uw geboortedatum (CGVS 3, p.4). Het valt evenwel niet in te zien hoe de geheugenproblemen waarvan u spreekt, en die dateren van na uw ziekenhuisopname in 2018, een impact konden hebben op uw verklaringen tijdens de twee gehoren in 2017. Bovendien moet nogmaals worden vastgesteld dat uit medisch dossier van 2018 op geen enkele manier blijkt dat er bij u geheugenproblemen zijn vastgesteld die uw functioneren aantasten, zodat opnieuw niet is aangetoond dat u niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen tijdens uw derde gehoor.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische (psychologische) redenen, dient te wenden tot de daartoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag van machtiging tot verblijf, gericht aan de Minister of zijn gemachtigde, op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet."

Met het louter verwijzen naar deze documenten en het volharden in zijn verklaringen als zou hij zware psychologische problemen hebben waarvoor hij vrijwillig doch na doorverwijzing hulp heeft gezocht, brengt verzoeker geen enkel valabel argument aan om voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

In zoverre verzoeker oppert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf toegeeft dat zijn verklaringen verward overkomen, gaat hij opnieuw uit van een foutieve lezing van de bestreden beslissing. Er wordt immers in de bestreden beslissing slechts vastgesteld dat verzoeker, na confrontatie met de vaststelling dat er ernstige gronden waren om te twijfelen aan diverse aspecten van zijn verklaringen en het benadrukken van het belang van correcte verklaringen aangaande zijn eerdere verblijfplaatsen tijdens het derde persoonlijk onderhoud, bleef volharden in zijn verklaringen hoewel hij zelf aangaf dat ze verward waren (administratief dossier, stuk 6, p. 16), doch geenszins dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf aangeeft dat verzoeker "verward" overkomt. De Raad benadrukt te dezen nog dat uit de stukken van het administratief dossier niet kan blijken dat psychologische problemen verzoeker zouden hebben verhinderd om volwaardige en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens de persoonlijke onderhouds in staat was om de vragen te volgen en antwoord te geven op de aan hem gestelde vragen. Bovendien kan uit het door verzoeker voorgelegde medisch dossier niet blijken dat hij te kampen heeft met geheugenproblemen of dat hij anderszins niet in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen, zoals blijkt uit voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen.

Verder staat in de bestreden beslissing nog te lezen als volgt:

"De documenten die u wel hebt neergelegd ter staving van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande appreciatie niet omvormen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Bovendien moet binnen de Afghaanse context verwezen worden naar de hoge mate van corruptie in dat land. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat alle mogelijke documenten kunnen en worden nagemaakt. Ook alle mogelijke documenten worden frauduleus aangemaakt. Dit geldt voor zowel documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van personen of instituten anders dan de staat. Het verzendingsdocument is slechts een indicatie van uw identiteit. Uw legerbadge, de foto en uw bankkaart zijn slechts een indicatie van uw hoedanigheid als hulpje van de kok bij het nationale leger."

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen voormelde motieven, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.2.4.4. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft omdat hij na al die jaren in België verwesterd is of minstens als verwesterd aanzien zal worden door de Afghaanse gemeenschap en de taliban in het bijzonder, dient er vooreerst op gewezen dat verzoeker de door hem aangehaalde vrees *in concreto* moet aantonen. *In casu* maakt verzoeker zijn verklaarde risicoprofiel echter niet *in concreto* aannemelijk. Hij beperkt zich immers louter tot de algemene verwijzing naar zijn verblijf in België, het feit dat hij grote hoeveelheden alcohol zou verbruiken en de bewering dat de taliban hem als een afvallige kan beschouwen. Nergens uit zijn verklaringen kan echter blijken of en wat verzoeker dient te vrezen en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er lange tijd niet heeft gewoond en dat hij alcohol heeft gedronken. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn langdurige afwezigheid (anders) gepercipieerd en geviseerd zal worden en beperkt zich in het verzoekschrift tot een hypothetische vraag dienaangaande. Verzoeker toont bijgevolg op geen enkele concrete manier aan dat zijn langdurige afwezigheid in Afghanistan voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

2.3.2.5. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat de verklaringen van verzoeker aangaande zijn herkomst uit het district Chimtal van de provincie Balkh en zijn verklaringen aangaande zijn familiaal netwerk ernstige hiaten, tegenstrijdigheden en zelfs fouten vertonen, zodat zij als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen. Hierdoor kan evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan.

Ten overvloede merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dienaangaande nog terecht op als volgt:

“Ten overvloede wenst het CGVS er op te wijzen dat uw verklaringen over de reactie op de door u beweerde gebeurtenissen dusdanig uiteenliep tijdens uw eerste twee gehoren, dat deze op zich reeds niet aannemelijk genoemd konden worden. U verklaarde tijdens het eerste gehoor dat u de dreiging van de taliban niet serieus nam en zei tegen uw vader dat hij zich geen zorgen moest maken (CGVS 1, p.26). Dit staat al haaks op de reden die u gaf om het leger te vervoegen (CGVS 1, p.16; CGVS 2, p.19) en bovendien zei u op de hoogte te zijn van incidenten waarbij mensen die werkten voor de autoriteiten problemen kregen met de taliban (CGVS 1, p.26; CGVS 2, p.20). Daarnaast moet worden aangestipt dat volgens uw eigen verklaringen de taliban in uw dorp de plak zwaaien: zij kiezen de dorpsouderen, oefenen de rechterlijke macht uit en worden door de mollah van de moskee geruggesteund (CGVS 1, p.19). Gezien de door u geschetste context is het dus weinig plausibel dat deze informatie u niet ongerust zou maken. Aanvankelijk zei u dat uw gsm gedurende maar liefst vier maanden uitgeschakeld bleef en pas daags voor uw vertrek pas weer werd opgezet (CGVS 1, p.27). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u dan weer tot aan de eigenlijke bedreiging aan uw adres contact te hebben onderhouden met uw vader. Dit contact was alleen onderbroken wanneer er geen ontvangst was of omwille van de algemene veiligheidssituatie (CGVS 2, p.23). Wanneer u met uw voorgaande verklaringen geconfronteerd werd, verklaarde u dat uw telefoon alleen uitgeschakeld was tijdens uw drie maand durende training. Dit kan echter geenszins bovenvermelde tegenstrijdigheid opheffen gezien u verklaarde bij aanvang van uw job bij het leger uw training te hebben gevolgd (CGVS 1, p.16) en uw vader pas een vijftal maanden na uw indiensttreding vertelde over de zogenaamde adviesbezoeken van de taliban. Merkwaardig genoeg maakte u tijdens het tweede interview niet alleen voor het eerst gewag van het bestaan van een dreigbrief maar kon u deze eveneens in de tijd situeren en bevestigen u op dat moment reeds in het leger diende (CGVS 2, p.19). Toen u naar de inhoud van deze brief gevraagd werd, ontkende u plots dat uw vader dergelijke brief zou hebben ontvangen maar beweerde u dat u een mondelinge boodschap had bedoeld (CGVS 2, p.20). Het is evenwel reeds op zichzelf weinig aannemelijk dat u een mondelinge boodschap zou omschrijven als een dreigbrief, temeer daar u op de hoogte blijkt van het bestaan en de ernst van talibandreigbrieven (CGVS 2, p.21). Ook over wat er zou zijn gebeurd met uw familie na uw vertrek legde u geen eenduidige verklaringen af. Tijdens het tweede interview beweerde u niet te weten hoe uw vader was gestorven (CGVS 2, p.15), terwijl u in de loop van het eerste gehoor nog tweemaal vermeldde dat uw vader was doodgeschoten door de taliban (CGVS 1, p.8,26). Dit alles zou u gehoord hebben van T. (ook wel T. M.) en Ak.. Aanvankelijk verklaarde u dat u belde naar Ak. om te vragen wat er aan de hand was en dat hij u op de hoogte bracht van hetgeen zich had afgespeeld (CGVS 1, p.8). Even later lijkt u uw verklaringen te wijzigen als u zegt dat T. M., en alleen hij, u vertelde wat er gebeurde (CGVS 1, p.24). Pas nadat u wordt geconfronteerd met uw uitspraak dat alleen T. M. hierover sprak met u terwijl u het eerder had over Ak., zegt u plots dat T. de

zoon van Ak. is, en dat u persoonlijk bevriend bent met T., niet met Ak. (CGVS 1, p.25). T. M. zou de enige zijn in Afghanistan met wie u nog contact hebt en ondanks het gegeven dat hij de regio eerder ontvluchtte, keert hij op uw instructies nog af en toe terug om onderzoek te doen naar uw familie (CGVS 2, p.12). Ook deze verklaringen raken kant noch wal: zo zegt u enerzijdes dat u T. alleen naar A. R. kan sturen omdat contact met andere ouderen te gevaarlijk is (CGVS 2, p.14 – 15). Toch deinsde u er dan niet voor terug T. naar de schaduwdistrictschef van de taliban te sturen (CGVS 2, p.16). Het CGVS ziet overigens niet in waarom u geen contact nam met uw beweerde neef en mogelijke broer Z. (CGVS 3, p.14). Voordien was u met hem bevriend op facebook, zoals blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.9) en u beweerde gebruik te maken van Facebook tijdens uw zoektocht naar informatie over uw familie (CGVS 2, p.7,12-13). Dit onderstreept nogmaals dat uw verklaringen over uw contactpersonen in Afghanistan allerminst aannemelijk zijn. U zou ook een tracing-procedure hebben opgestart bij het Rode Kruis om uw familie terug te vinden, maar hoewel u daartoe werd uitgenodigd hebt u daarvan geen enkel document voorgelegd (CGVS 3, p.6,17)."

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen voormelde motieven, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De door verzoeker bezorgde aanvullende nota van 2 juli 2020 wijzigt niets aan hetgeen voorafgaat. Het betreft immers een persoonlijke verklaring van verzoeker waarin hij toelicht waar zijn moeder, broers, zussen en een oom momenteel in Afghanistan verblijven. De verklaring van verzoeker zonder stavingstukken ontbeert dan ook de noodzakelijke objectieve bewijswaarde.

2.3.2.6. Hoewel op zich niet getwijfeld wordt aan verzoekers profiel als hulp van de kok voor het Afghaanse nationaal leger, kunnen verzoekers werkzaamheden – in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift betoogt – op zich niet volstaan om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Uit de UNHCR "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 blijkt immers dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt ("*Depending on the specific circumstances of the case [...]*"). Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er evenwel niet in de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

2.3.2.7. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.8. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Chintal in de provincie Balkh, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen

gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen driemaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Het proportionaliteitsbeginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER